

KIYAMETE KADAR BİR GRUBUN HAK ÜZERE BULUNMASI*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

Rabbi'srah lî sadrî, ve yessir lî emrî, va'hlül ukdeten min lisânî, yefkahû kavlı... Ve üfevidu emrî ila'llâh, inna'llâhe basîrun bi'l- ibâd...

El-hamdü li'llâh... El-hamdü li'llâh... El-hamdü li'llâhi rabbi'l- âlemîn... Ve's-salâtu ve's-selâmü alâ alâ hayri halkihî seyyidinâ muhammedin ve âlihî, ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihşânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'd: Fa'lemû eyyühe'l-ihvân, feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem, ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ, ve külle muhdesetin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fî'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي قَائِمَةٌ بِأَمْرِ اللَّهِ، لَا
يُضُرُّهُمْ مَنْ نَخَذَلَهُمْ، وَلَا مَنْ خَالَفَهُمْ، حَتَّى يَأْتِيَ
أَمْرُ اللَّهِ، وَهُمْ ظَاهِرُونَ عَلَى النَّاسِ

(حم.خ.م. عن معاوية)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

RE. 472/1 (*Lâ tezâlû tâifetün min ümmetî kâimetün bi- emri'llâhi, lâ yedurruhüm men hazelehüm, ve lâ men hâlefehüm, hattâ ye'tiye emru'llâh, ve hüm zâhirûne ale'n-nâs.*) *Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl...*

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, ikramı, ihsanı dünya ve ahirette üzerinize olsun... Rabbimiz Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri sevdiği, razı olduğu kullarının zümresine sizleri ve bizleri dâhil eylesin...

Şurada Peygamber SAS Efendimiz Hazretleri'nin mübarek hadîs-i şerîflerinden okuyup tefeyyüz eylemek üzere toplanmış bulunuyoruz.

Bu hadîs-i şerîflerin okunmasına ve izahına başlamazdan önce, Peygamber SAS Hazretleri'ne sevgimizin, saygımızın, bağlılığımızın, şükran borcumuzun bir nişânesi olmak üzere, onun ruhuna hediye olsun diye; cümle âlinin, ashâbının, etbâının ve sâir enbiyâ ve mürselîn ve evliyâullahın ve hâsseten Ümmet-i Muhammed'in mürşidleri olan ulemâ-i muhakkıkîn, verese-i enbiyâ sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyemizin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu hadîs-i şerifleri bize kadar rivayet etmiş olan hadis alimlerinin, fıkıh alimlerinin, râvilerin ruhlarına; okuduğumuz eseri te'lif eylemiş olan üstadımızın üstadı Gümüşhaneli Ahmed Ziyâeddîn Efendi Hazretleri'nin ruhuna, kendisinden tefeyyüz etmiş olduğumuz Hocamız Muhammed Zahid Kotku Hazretleri'nin ruhuna;

Bu beldeleri fethedip bize miras bırakmış olan fatih ecdadımızın, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin, muvahhid askerlerin ruhlarına; cümle ashâb-ı hayrât u hasenâtın ve hâsseten içinde şu dersi okumaya muvaffak olduğumuz caminin bânisi İskender Paşa'nın ve tecdid ve tamirine sa'y edenlerin ruhlarına;

Beldemizin medâr-ı iftihârı enbiyâ, sahabe, tâbîîn veevliyâullahın, Yûşâ AS'dan Ebû Eyyûb el-Ensârî Hazretleri'nden günümüze kadar güzerân eylemiş olan salihlerin ruhlarına ve Hz. Âdem Atamız AS'dan bu güne kadar güzerân eylemiş olan zaman içinde yaşamış gelmiş geçmiş olan cümle mü'minîn-i mü'minâtın ruhlarına hediye olsun, o mübarek büyüklerimizin himmetleri üzerimizde hâzır olsun; ve biz yaşayan müslümanlar da Allah'ın yolunca yürüyüp, sevdiği razı olduğu kullar olalım diye, buyurun bir *Fâtîha*, üç *İhlâs-ı Şerîf* okuyalım, öyle başlayalım!

.....

a. Bir Grup Hak Üzere Bulunacak

Bu hadîs-i şerîfler Râmûzü'l-ehâdîs isimli hadis kitabının 471. sayfasında metinleri yazılı olan hadîs-i şerîflerdir. Metnini ve kaynağını merak edenler baksın diye onu da kaydedelim. 472. sayfaya gelmişiz. 472. sayfanın başındaki 1. hadîs-i şerîfi okuyoruz ki, geçen hafta da buna benzer bir hadîs-i şerîf öbür sayfanın sonunda geçmişti

Buhârî'de ve Müslim'de ve Ahmed ibn-i Hanbel'in *Müsned*'inde kayıtlı olan bu hadîs-i şerifi Muaviye RA rivayet eylemiş. Peygamber SAS Hazretleri buyuruyorlar ki:¹

لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي قَائِمَةٌ بِأَمْرِ اللَّهِ، لَا يَضُرُّهُمْ مَنْ خَذَلَهُمْ، وَلَا مَنْ خَالَفَهُمْ، حَتَّى يَأْتِيَ أَمْرُ اللَّهِ، وَهُمْ ظَاهِرُونَ عَلَى النَّاسِ

(حم.خ.م. عن معاوية)

RE. 472/1 (*Lâ tezâlû tâifetün min ümmetî kâimetün bi- emri'llâhi, lâ yedurruhüm men hazelehüm, ve lâ men hâlefehüm, hattâ ye'tiye emru'llâh, ve hüm zâhirûne ale'n-nâs.*) *Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl...*

(*Lâ tezâlû tâifetün min ümmetî kâimeten bi-emri'llâhi*) “Benim ümmetimden bir tâife daima Allah'ın emri üzere kâim olarak devam edip duracak. (*Lâ yedurruhum men hazelehüm*) Onlara, yardımsız bırakıp onları yapayalnız terk ediverenlerin terk etmesi zarar vermeyecek. (*Ve lâ men hâlefehüm*) Onlara muhalefet edenlerin muhalefetleri onlara bir zarar vermeyecek. (*Hattâ ye'tiye emru'llâhi, ve*

¹ Buhârî, *Sahîh*, c.III, s.1331, no:3442; Müslim, *Sahîh*, c.III, s.1524, no:1037; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.101, no:16974; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XIX, s.383, no:899; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XIII, s.309, no:7383; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.I, s.315, no:554; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.VII, s.182; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.I, s.262; Muâviye RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.165, no:34500; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.378, no:3161; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.122, no:16381.

hüm zâhirûne ale'n-nâsi.) Allah'ın emri gelip de bu dünyanın sonu gelinceye kadar, kıyamet kopuncaya kadar, onlar halkın üzerine, diğer İslâm dışı insanların üzerine galip olarak devam edip duracaklar. Allah onları galip edecek.”

Çünkü:

وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ

(العراف: ۱۲۸)

(Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn.) “Hüsn-ü hâtıme, güzel âkıbet müttakîler içindir.” (A'raf, 7/128; Kasas, 28/83) diye hüsn-ü âkıbetin takvâ ehlinin olduğu Kur'ân-ı Kerîm'de vaad edilmiş, bildirilmiş bir hakikattir.

Muhterem kardeşlerim!

Bu dünyada hepimiz işte bir miktar yaşadık, bu dünyanın nasıl bir dünya olduğunu biliyoruz. Her birimiz biraz tecrübe kazandık. Dünyaya bakış tarzlarımız muhtelif. Kimisi bir felsefe tutturmuş, kimisi başka bir felsefe tutturmuş. Herkes kendi yolunu beğeniyor, bir tarafa gidiyor. Herkes beğeniyor demeyelim; beğenmediği halde, saplandığı yoldan kurtulmak istediği halde oraya saplanmış olanlar da var.

Ama bazı kereler de bazı kimseler bâtil yol üzere olduğu halde ukala ukala, “Benim yolum doğrudur!” da diyebiliyor.

“—Ne olmuş yani?” diyebiliyor. “Ne olmuş yani hırsızlık yapıyorsam? Ne olmuş yani içki içiyorsam? Ne olmuş yani zina ediyorsam? Ne varmış yani? Alan razı veren razı, sana ne oluyor?”

Böyle diyenlerden profesörler var. “O razı, bu razı, üçüncü şahsa ne oluyor?” diyor, zina fiili için. “O taraf da razı, bu taraf da razı olduktan sonra, bunun peşinden kanunları koşturmaya ne lüzum var?” diyen profesör var! Profesör olmuş ama bir cemiyet nasıl yaşar, nasıl yıkılır farkında değil.

Aile olmazsa, nesep sahih olmazsa çocuk bir kere ortada kalır. Çocuğa kim bakacak? Sonra muhabbet olmaz. Bu insanların birbirlerine dayanışması, yardımlaşması olmaz. Ahlâk olmaz. Her şey yıkılır. Uzun boylu söylemeye lüzum yok, onu dahi beğenenler var.

Avrupalıların faşing dedikleri bayramları olur, her türlü rezaleti yaparlar. Münih’te faşing var, bir hafta sürecek, bir ay sürecek, her yerden toplanırlar. Başlarına hokkabaz külahları giyerler, ellerinde bira şişeleri, içerler, yabancının karısına sarılırlar, o ona o ona saldırır; böyle bir çılgın eğlence. Akıldan, şuurdan, hani delinin zincirden boşandığı gibi sıyrılıp deliler gibi eğlenme. Diyorlar ki;

“—Aman hocam, bu arada Münih’e gitmeyelim!”

Bana öyle dediler.

“—Niye?”

“—Faşing var, yanlarına sokulunmaz. O kadar hepsi kafasını, aklını, şuurunu kaybetmiştir.”

Bunu beğenenler var! “Ne iyi! Ne güzel!” diyenler var.

Bir tane biraz kafası bozuk adamcağız vardı, bizim fakültede okurdu. Okuyor ama arada camiye de gelirdi, namaz da kılardı. Bak ne kadar yanlış laf söylüyor;

“—Allah razı olsun şu mini eteği çıkartandan.” derdi.

İnsanların akıllarının ipiyle kuyuya inilmez. Bu insanların akıllarına bağlı kaldığın zaman, kimisi gider öküze tapan. Biliyor musunuz, Hindistan’da tenasül uzvuna tapan gruplar var. Duydunuz mu bilmiyorum, ben duyunca hayretler içinde kaldım!

İşte bunlar da kendilerini akıllı sayıyorlar. Yıldıza tapanlar var, öküze tapanlar var, aya tapanlar var, güneşe tapanlar var, paraya tapanlar var, nefesine tapanlar var. Herkes bir yol tutturmuş kardeşlerim.

El-hamdü lillâh bizi Allah-u Teâlâ Hazretleri mü’min kıldı, müslüman kıldı. Çok büyük bir nimettir, bulunmaz bir nimettir! Kıymeti ödenmez bir devlettir, nimettir! Allah’ın büyük rahmetidir bizim üzerimizde ki, bizi mü’min kulları arasında dünyaya getirdi, müslüman olduk el-hamdü lillâh!

Yoksa, başka bir bâtil yolda yürüyen kavmin içinde olsaydık, acaba o kadar akıllı, fikirli, şuurlu insan mıydık ki, bütün dünya üzerindeki felsefeleri, yolları inceleyelim de doğrusuna gelelim. O kadar güveniyor musunuz kendinize?

Herkes işinde gücünde giderdi yine, çalışır, akşama yorgun argın gelirdi. Televizyonun karşısında gazeteyi okuyarak, mecmua okuyarak bu ömrü tüketir giderdi. Allah-u Teâlâ Hazretleri arama zahmetine uğramadan, bize bedavadan hak yolu, hak dini nasib etmiş, el-hamdü lillâh!

Bütün dünyanın insanlarından da bu dini beğenip müslüman olanlar var. Japonlar'dan var, Hintliler'den var, Avrupa'dan var, Kanada'dan var, Fransa'dan var, Almanya'dan var. Ve en okumuşları, en tetkik edenleri, en filozofları, en tecrübelileri, en akıllıları... Bu bizim için de bir hüccettir, bir delildir ki; inceliyorlar, inceledikten sonra gelip bizim dinimize geliyorlar, el-hamdü lillâh! Başka bir dine giden yok ama Müslümanlığa gelen var... Allah'a hamd ü senâlar olsun!

Davetçisiz, misyonersiz, çalışmasız, parasız pulsuz bu Allah'ın dini dünyanın her tarafına yayılıyor. Allah-u Teâlâ Hazretleri yayıyor. Allah-u Teâlâ Hazretleri tebliğ ediyor. Allah-u Teâlâ Hazretleri en meşhur bir kimseye hidâyet veriyor, onu konuşturuyor; ona saygı duyan, onu tanıyan herkes İslâm'ı tanıyor. Aya giden adamı müslüman ediyor ki onu herkes tanıdığı için o konuştuğu zaman İslâm'ın varlığını birliğini dünyada herkes bilsin. Amerika'nın bütün neşir vasıtaları yayın yapsın, onun için yapıyor. Fransa'nın en büyük filozofunu müslüman yapıyor ki, felsefenin peşinde koşan, sosyalizmin, komünizmin peşinde koşan insanların hepsi onu dinlesin, hiç delili kalmasın.

“—Ya bu bizim en büyük üstadımız, bu da müslüman olduktan sonra ben ayağımı denk alayım.” desin diye Allah ona söylettiriyor. Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin hikmetleri var.

Allah-u Teâlâ Hazretleri Kur’ân-ı Kerîm’inde buyuruyor ki;

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ

(النَّبِيَاءُ: ١٠٧)

(*Ve mâ erselnâke illâ rahmeten li’l-âlemîn*) “Ey Rasûlüm! Ben seni başka bir sebeple indirmedim bu dünyaya, ancak rahmet olsun diye indirdim. Yoksa bu kullar sapıtır kalırlardı, cehenne me giderlerdi. Rahmetimden, lütfumdan, kere mimden, seni peygamber indirdim ki haberdar olsunlar.” (Enbiyâ, 21/107)

Allah-u Teâlâ Hazretleri rahmetinden yapıyor. Herkese duyurtuyor.

“—Dünyanın en gelişmiş ülkesi kim?”

“—Amerika, Rusya, Japonya...”

“—Dünyanın en gelişmiş vasıtalarına hangi devletler sahip?”

“—Avrupa, Amerika, Batı...”

“—Tamam, onlardan müslüman yapıyor. Yoksa biz duyuramayız. Ne gazetemiz var, ne mecmuamız var, ne radyomuz var, ne suni peykimiz var, ne yayın yapacak imkânlarımız var.”

“—Siz yapamıyorsunuz, çekilin kenara bakalım!”

Allah ötekilere duyurtuyor ama serbest bırakıyor. Duyan duyuyor, İslâm diye bir din varmış; hak yola gelen geliyor. Gelmeyene yarın:

“—Duymadın mı, duyurmadım mı sana?” diyecek.

“—Duydum yâ Rabbi!” diyecek.

“—Duymadım!” diyemez ki... İsterse

“Duymadım!” desin, kulağı bu sefer diyecek ki:

“—Duydum yâ Rabbi, ben duydum!” diyecek.

Kulağı aleyhinde şahitlik edecek. Eli gözü şahitlik edecek. Gözü diyecek ki; “Yâ Rabbi! Ben mecmuada, gazetede okudum, bu yalan söylüyor!” diyecek. Gözler, kulaklar, diller, eller, ayaklar, deriler, kemikler eğer sahibi susuyorsa, onun aleyhinde şهادette bulunacaklar.

İşte herkesin bir yolu tutturduğu bu zamanda, biz de budünyaya gelmişiz, bunca yaş yaşamışız muhterem kardeşlerim! Bir grup insan kıyamete kadar hak yol üzere bulunacak.

“—Dünyada artık iyi insan kalmadı, hiç iyilik kalmadı, hepsi bir yola gittiğine göre hiçbirinde iş yok!” değil.

Bir tâife var ki hak yol üzerinde hiç bozulmadan Allah'ın şahitleri onlar. Kıyamette mahşer halkı muhakeme edilirken onlar şahit. Hiçbir kimse; “Yâ Rabbi! Ben duymadım, ben görmedim, benim haberim yok.” diyemeyecek. Bu haberi Allah herkese duyurduğunu, bu şahitler vasıtası ile söyleyecek.

Bir grup insan Allah'ın emrini ayakta tutacak, Allah'ın emrine göre yaşayacak, Allah'ın

istediği tarzda ömür sürecek, Allah'ın emrettiği tarzda cihad edecek, Allah'ın istediği faaliyeti yapaduracak.

Ne zamana kadar?

Kıyamete kadar. (*Hattâ ye'tiye emru'llâh*) Allah'ın bu kıyamet emri, kıyamet hkm tahakkuk edinceye kadar yeryüzünde böyle bir hayırlı, mübarek zümre daima mevcut olacak. Daima! Hiç korkmayın, hiç tereddüt etmeyin.

(*Lâ yedurruhum men hazelehüm, ve lâ men hâlefehüm*) “İstersen sen o tâifeyi bul; onlara yardımcı ol, destekçi ol, onlardan ol, onların arasına katıl, onların zümresine dâhil ol, onların zümresine, rengine boyan, onların iine gir! İstersen muhalif ol!” Amerika'ya git, Rusya'ya git, in'e git, Japonya'ya git, dinsiz ol, imansız ol, komnst ol, materyalist ol, epikrist ol, kapitalist ol. Ne olursan hepsi serbest. Yollar serbest, kimse kimseye bir Şey demiyor. Kanunlar da müsaade vermiş, yollar da serbest; herkes bir yere gidiyor...

Onlara yardım etmeyenlerin yardım etmemesi, onları yarı yolda koymayacak. Onlar çalıŐmaya devam edecekler. Muhalefet edenler de onların ayaklarını elmeleyemeyecekler, mâni olamayacaklar. Evet, kanun koyarlar, zulüm ederler, hapse atarlar, iŐkence yaparlar, Şöyle olur, böyle olur ama bu Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin yakmıŐ olduğu ıŐıđı kimse sndremeyecek. Kimse!

يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ
نُورِهِ وَلَٰ وَكَرِهَ الْكَافِرُونَ

(الصّف: ٨)

(Yürîdûne li-yutfiù nûra'llâhi bi-efvâhihim)
“Kâfirler Allah’ın nuru olan kelâmını, dinini
ağızlarıyla söndürmeğe çalışıyorlar. (Va’llâhu
mütimmü nûrihî velev kerihel-kâfirûn) O
kâfirler istemese de, hoşlanmasalar da Allah
nurunun tamamlayacaktır!” (Saf, 61/8)

Kâfirler istese de istemese de, müşrikler sırtından
çatlasa da çatlamasa da, Allah bu yaktığı nuru
söndürmeyecek! Bu nur devam edecek.

O halde bizim durumumuz önemli oluyor. Biz o
zümreye dâhil olabilirsek kurtuluruz; ne mutlu
bize! Dâhil olamazsak vah bize, yazık bize! Asıl
üzülecek durum o, asıl ağlanacak durum odur.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi, sevdiği, dini
üzere yaşayan, dininin emirleri üzere çalışan,
hükmeden, gayret gösteren bu tâife- i
merzıyyeden eylesin... Bütün iş budur muhterem
kardeşlerim!

Bu tâife kimdir?

Bu tâife Allah’ın kelâmı olan Kur’ân-ı Hakîm’in
ahkâmına sarılıp ona göre yaşayandır. Allah’ın
Rasûlü olan Peygamber SAS Efendimiz’in
sünnet-i seniyyesine yapışıp onun emrettiği
şekilde hayatını tanzim edendir.

“—Neden biz bu camide hadîs-i şerîf okuyoruz?”

Peygamber Efendimiz'i iyi tanıyalım, onu iyi takip edelim, onun şefaatine nâil olalım, bu zümreye girelim diye. Yoksa okunacak bir yığın kitap var...

“—Niye hadis kitabı okuyoruz?”

Kaynak burası. Her şey buradan çıkıyor; güldür güldür, güldür güldür, pırıl pırıl, tertemiz, bal gibi tatlı bir pınar; herkes testisini buradan dolduruyor de ondan. Pınarın başından, kayanın içinden çıkan o güldür güldür pınardan dolduralım kabımızı diye, onun için yanaşmışız buraya. Ta aşâğılarda, kanallarda belki tozlanır, belki kirlenir, belki mikroplanır diye ta aslından alıyoruz.

Hadîs-i şerîfte bir şey varsa uyun, tatbik edin! Hadîs-i şerîfte biryasak varsa bırakın, o işten vaz geçin! Hayatınızı buna göre tanzim edin. Yol bu yol, gerisi boş...

Ümmetin bozulduğu zamanda Peygamber Efendimiz'in sünnetine sarılanlara Allah-u Teâlâ Hazretleri şehid olmuşçasına sevaplar veriyor. Canını vermişcesine, kanını topraklara akıtmışçasına, tertemiz kanları yerlere saçılmış olarak ruhunu teslim etmişcesine sevaplar veriyor, bu sünnet-i seniyyeye sarılıp Allah'ın yolunda yürüyenlere.

Rabbimiz bizi Peygamber Efendimiz'in nurlu yolundan bir göz yumup açıncaya kadar bile, o kadar kısa zaman bile ayırmasın! Her hâlimizi, her işimizi ona uydurmayı bizlere nasip eylesin... Yüzümüz gözümüz, tıraşımız, giyimimiz kuşamımız, yaşayışımız, ailedeki davranışımız, konuşmalarımız; hanımımızla,

kocamızla, karımızla, çoluk çocuğumuzla, hocamızla, talebemizle, müşterimizle, dükkân sahibi ile münasebetlerimiz, her şeyimiz bu ahlâkî esaslara göre olacak, her şeyimiz! O zaman kurtuluruz.

Bir insan kendisini düzeltecek, bir de bu dine destek olacak; omuz verecek, kendisi bu yükün altına girecek, kendisi çalışacak.

Bir, kendisini kurtarması... İki, vazifesini müdrik olarak başkalarının da kurtulması için çalışması.

Parasını verecek, o kazandığı tatlı tatlı, sıcak sıcak paraları çıkartıp Allah yolunda verecek. Fazlasını verecek, Allah'ın emrettiği kadarını verecek, farz olanını verecek; oradan ötesi nafîle olarak verecek. Para harcayacağız, gayret harcayacağız, ömür harcayacağız, nesilleri harcayacağız ama bu bayrak yere düşmeyecek. Bu bayrak bu burçtan aşağı alacağı edilmeyecek!

Viyana'ya gittim de... Viyana'da Kahlenberg tepesinde bizim Osmanlı ordusu çadırlarını kurmuş. Viyana ayaklar altında görünüyor; orası yüksek, ormanlık bir tepe. Oraya gittik.

“—İşte Osmanlılar buraya çadırlarını kurdular...” dediler.

Viyana'yı neredeyse alacaklardı ama Kırım'dan gelen ordu ile beri taraftan gelen ordu arasındaki ihtilaftan ve saireden o darılmış, bu küsmüş, birbirleri ile uyuşamamışlar. O o tarafa gitmiş, bu bu tarafa gitmiş. Düşman o ayrılıktan bilistifade, kuvvetli bir ordu ile gelmiş, bizimkileri oradan uzaklaştırmış.

Nasıl övünüyorlar Viyana'yı aldırmadık diye, bayramını yapıyorlar. Papaları gidiyor. Diyorlar ki; "Türkler bir daha buraya gelemeyecekler!" vs. vs.

Oraya kilise yapmışlar. Tam bizim sadrazamın, komutanın çadır kurduğu yere kilise yapmışlar. Kilisenin duvarına resim yapmışlar: *Lâ ilâhe illa'llâh* bayrağı yerde, haç yukarıda...

"—*Lâ ilâhe illa'llâh* bayrağını tepeledik!" demek istiyorlar.

Tepeleyemeyecekler, mümkün değil! O bayrak o burçta daima sallanacak! İsteddiği kadar öyle resim yapsın; istediği kadar konuşsun, tepeleyemeyecekler! Çünkü daima bir tâife Allah'ın dini için canını verecek, malını verecek, çalışacak.

Allah bizi o hâlislerden eylesin...

Bu hadîs-i şerîfler, iki tane daha aynı konuda başka ifadelerle devam ediyor ki Gümüşhaneli Hocamız; demek istemiş ki:

"—Bak bu hadîs-i şerîf şöyle de var, şöyle de var, kuvvetli. Buna çok önem verin!" demek istiyor.

Onları da teberrüken okuyalım muhterem kardeşlerim.

b. Bir Grup Has Müslüman Gâlip Olacak

Bu sayfadaki ikinci hadîs-i şerîf:²

² Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.7, no:2484; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.437, no:19934; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.81, no:2392; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XVIII, s:116, no:228; İmran ibn-i Husayn RA'dan.

لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي يُقَاتِلُونَ عَلَى الْحَقِّ،
ظَاهِرِينَ عَلَى مَنْ نَاوَأَهُمْ، حَتَّى يُقَاتِلَ آخِرُهُمْ
الْمَسِيحَ الدَّجَالَ

(حم. د. ك. طب. عن عمران)

RE. 472/2 (*Lâ tezâlû tâifetün min ümmetî yukàtilûne ale'l- hakkı, zâhirîne alâ men nâveehüm, hattâ yukàtile âhiruhüm, el-mesihe'd-deccâl*)

İmran ibn-i Husayn RA'dan Taberânî ve Ebû Dâvud ve Ahmed ibn-i Hanbel ve Hâkim Müstedrek'te rivayet etmişler bu ikinci hadîs-i şerifi. Mânası burada şöyle:

(*Lâ tezâlû tâifetün min ümmetî*) “Ümmetimden bir tâife, bir grup insan, mübarek insan, (*yukàtilûne ale'l-hakkı*) hak üzere cihad edecekler.”

Anlaşıldı. Burada biraz kelime değişikliğinden vazifemizi biraz daha iyi anlıyoruz: (*Yukàtilûne ale'l-hakkı*) “Hak üzere olacaklar ve cihad edip duracaklar. Yâni çarpışacaklar, zulme ve küfre baş eğmeyecekler.

(*Zâhirîne alâ men nâveehüm*) Kendileri ile mücadele edenlere de galip gelecekler, onları da yenecekler; düşmanlık edenlere de galip gelecekler. Bu güzel, bozulmayan topluluk her asırda, her devirde, her yılda, her zaman

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.309, no:34503; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.125, no:16388.

mevcut olacak. (*Hattâ yukâtile ahiruhüm, el-mesihe'd-deccâl.*) En sonuncuları da Deccal'la çarpışacak, Deccal'ı yenecek.”

Onlar Allah'ın has kulları diye, doğru yolda diye herkes düşmanlık ediyor ya; şarkı, garbı, Rus'u, Amerikalı'sı, İngiliz'i, Fransız'ı hepsi düşman ya; ne olursa olsun, o düşmanlık edenlere onlar galip gelecek.

Bu grup peş peşe, peş peşe, nesil nesil, daima mevcut olarak devam edecek de, en sonuncusu da Mesîh-i Deccal'i tepeleyecekler. Mehdi AS ile İsa AS Deccal'i tepeleyip hak dini hakim kılıncaya kadar bu iş böyle devam edecek.

Evet, bazı bölgelerde İslâmiyet zayıflayacak. Evet, bazı bölgelerde camiler yıkılacak. Evet, bazı bölgelerde müslümanlar bazı sıkıntılara uğrayacak. Neden?

Muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ hazretleri kullarını dilerse affeder, dilerse cezalandırır. Ceza dünyada da olur âhirette de olur. Allah-u Teâlâ Hazretleri emirlerini tutmayanların başına belâ gönderir.

Belâ gelmez kula, Hak yazmayınca;

Hak bela yazmaz, kul azmayınca...

Kul azmadıkça belâ gelmez. Belânın gelmesi kulun azmasından dolayı olur. Kul azar, şımarır, şaşırır... Cebinde parası çok, keyfi yerinde, sıhhati yerinde...

“—En güzel manzaralı yer neresi?”

“—Çamlıca'nın falanca tepesi...”

Hadi bakalım, içki şişelerini yanına alır, kötü kadını yanına alır, orada eğlenmeye gider. Ya burası İstanbul'un en manzaraları yeri, ne diye buraya geliyorsun?

En güzel yerde, Allah'a en çok şükretmese lâzım gelirken, enbüyük günahı işliyor. Para var, şımarıyor. Şımarıldı mı ceza gelir.

Şımaranların şımarması üzerine, iyiler onlara nasihat etmezse onlara da ceza gelir. Emr-i mâruf, nehy-i münker etmedikleri zaman;

“—Arkadaşlar, kardeşler, vatandaşlar, dostlar, ne yapıyorsunuz? Revâ mı? Yakışır mı? Allah razı gelir mi? Bu edepsizliği yapmayın, bırakın!” diye öteki müslümanlar söyleyecek. Daima söyleyecek!

“—Hocam bir defa söyledim, dinlemediler.”

Bir defa değil, iki defa değil, üç defa değil, her sefer söyleyeceksin ki her sefer sevap alacaksın. Ben dün yemek yedim diye bugün yemeği bırakıyor musun? Bırakmıyorsun. İşine gelince bırakmıyorsun. Allah'ın yolunda çalışmayı da bırakmayacaksın. Emr-i mâruf, nehy-i münkeri terk edersen Allah bir bela verir; salih kullar dua eder de yine Allah dualarını kabul etmez. O belâ onların üzerinde devam eder.

Osmanlılar bir avuç kuvvet iken öteki düşmanları yeniyorlardı. İmanları saf idi. Sâfi insanlar idi. Mübarek insanlardı, iyi insanlardı. Dünya menfaati bilmezlerdi, temiz kalpliydiler. Birbirleri ile iyi geçinirlerdi. Dürüst insanlardı. Haram yemezlerdi. Allah yardım ediyordu. Bir avuç insan koca koca orduları perişan ediyordu, perişan ediyordu, perişan ediyordu, gidiyordu.

Sonra koca koca ordular yenilmeye başladı.
Neden?

“—Belâ gelmez kula kul azmayınca. Kul azdı mı bela gelir.”

Açın Osmanlı edebiyatını; aman filanca şair filanca şarap kadehi hakkında şu gazeli okumuş, aman falanca şair filanca güzel hakkında selvi boylu demiş, fidan boylu demiş, bilmem ne demiş... Okuyun divan edebiyatından...

Adamların başka hiç işi gücü yok mu? Akılları fikirleri bunların içkide, çayırda, çimende, selvi boylu, lâle yüzlü, kiraz dudaklı insanlarda mı yani? Nedir bu, başka bir şey bilmezler mi bunlar?

Mekteplerde de hep bunu okutuyorlar. Tabii bütün Osmanlı böyle değil ama ekseriyet parayı bulmuş ya; ülkeler fethetmiş, hazineler kazanmış, parayı bulmuş, zevke dalmışlar, keyfe dalmışlar. Bu nimetler, hepsi imtihandır. Bu izzetler, bu ikramlar, hepsi imtihandır. Sen azarsan Allah belâ verir. Onun için çok belâlar geldi. Birbirlerine düştüler, belâ geldi.

Peygamber SAS Hazretleri... Çok lafa lüzum yok kardeşlerim. Bir sürü laf söylüyoruz ya, saate bakıyorum ben bir saat konuşuyorum, bir saat laf söylüyoruz. Çok lafa lüzum yok. Lafları tutmuyoruz, dinlemiyoruz. Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:

“—Cennete mü'min olmadıkça giremezsiniz.”

Tamam, anladım. Cennete elbette mü'minler girecek, Allah kâfiri sokmayacak, tamam.

“—Birbirinizi sevmedikçe de mü’min olamazsınız.”

Birbirinizi seveceksiniz. Hadi bakalım, etrafındaki tanıdıklarına bak, düşün, başını önüne eğ; etrafındaki herkesi tam sevebiliyor musun?

Sevemiyoruz. Bin bir fitne, bin bir fesat, bin bir kin, bin bir haset, bin bir düşünce, bin bir artık fâsit kanaat... Birbirimize hasımız, birbirimize düşmanız. Cemaatin içinde, cemaatlerin içinde; hocalar cemaatle, imam müezzinle, müezzin imam müftü ile, müftü öteki bilmem neyle, Kur’an kursu hocası falanca ile, Kur’an kurslarını idare edenler bilmem filanca kitapları okuyanlarla, falanca kitapları okuyanlar falancalarla, filanca hocaya mensup olanlar falanca hocayla...

Olmaz kardeşlerim, olmaz!

Peygamber Efendimiz ne buyurdu?

“—Birbirinizi sevmedikçe hakiki mü’min olamazsınız, cennete giremezsiniz.”

Cennete girmek istemiyor muyuz?

İstiyoruz. Kalbimizden bu gıll u gışı atacağız. Kalbimize kardeşimizin sevgisini yerleştireceğiz.

“—Hocam kusuru var.”

Senin kusurun yok mu? Benim kusurum yok mu?

Hepimizin kusuru var. Yavaş yavaş düzelteceğiz.

Oğlunun kusuru yok mu? Torununun kusuru yok mu? Karının kusuru yok mu?

Kusuru var. Niye ona yumuşak yumuşak davranıyorsun da buna küsüyorsun?

Birbirimize küsmek için bahane arıyoruz. Bir fırsat bulsam, bir kusur bulsam da darılsam, rahat rahat darılabilsen.

“—Tamam, ben bu adamla bir daha konuşmam! Şöyle yaptı da, böyle etti de, bilmem ne de...”

İncir çekirdeğini doldurmaz. İncirin çekirdeği bir milimetre çapında, onun içini dolduracak kadar mühim bir şey değil. O ona dargın, o ona dargın. O ona küs, o ona küs.

Kusurları ile, kabahatleri ile, eksiklikleri ile, hataları ile müslüman müslümanı sevecek, iyiliği için çalışacak.

“—Ben seni seviyorum, şu kusurunu düzelt.”

Bizim hocalarımız, yani meşâyih-i kirâmımız... Dervişi kendisine gelmiş, el öpmüş, bey’at etmiş, demiş ki;

“—Hocam sen benim hocamsın; ‘dur’ dediğin yerde dururum, ‘git’ dediğin yerde giderim, her şeyim sana teslim, sana geldim, teslim oldum. (*Ke’l-meyyiti beyne yedeyyi’l-ğassâl*) Cenazenin ölü yıkayıcının önünde durduğu gibi durmuşum. Sen bana nasıl muamele edersen, ne tavsiye edersen et.”

Tamam, öyle ama bir hoca bir dervişin bir kusurunu düzeltmek için bazen on sene beklermiş. Tavına getirecek işi, münasip zamanda söyleyecek, anlayacağı şekilde söyleyecek. “Hayır!” dese helâk olur. “Hayır!” dedirtmeyeceği bir zamanda söyleyecek. Bu iş kolay değil, on sene sabredecek. Ondan sonra yavaş yavaş hakkı söyleyecek.

Peygamber SAS Efendimiz, hayatı incelenirse hepiniz göreceksiniz ve zaten belki biliyorsunuz ki şer gördüğü zaman hiç susmazdı. Takriî sünneti var, susması o işin doğru olduğuna alâmettir. Madem ki susmuş, demek ki “zararı yok” demektir. Susmazdı Peygamber Efendimiz. Ama herkes yine kendisini canından çok severdi.

Söylemenin usûlü vardır; tatlı söylersin, darılmaz. Severek söylersin, ikram ederek söylersin, okşayarak söylersin, “yavrum, canım” dersin, “tatlım” dersin, güzel ifadelerle söylersin, o zaman darılmaz. “Kusur söylemeyin.” demiyoruz. “Kusurlarına göz yumun.” demiyoruz. Herkes herkesin, eğer gördüğü bir kusuru varsa tatlılıkla düzeltmeye çalışsın.

Ama önce kendi kusurlarını düzeltmeye çalışsa daha iyi.

“—Benim daha çok kusurum var, belki onun bir başka sebebi vardır.” diyecek.

Birbirimizi seveceğiz kardeşlerim, başka çare yok. Başka hiçbir çare yok! Ne tarafa kıpırdanıp kaçmaya çalışsan imkânı yok. Birbirimizi seveceğiz. Sevmeden hakiki mü’min olmak yok. Sevmeden cennete girmek yok. Onu yapmıyoruz, ondan sonra da “İşler niye böyle ters gidiyor?” diyoruz.

İranlı Osmanlı’ya yardım etmedi. Asırlar boyu yardım etmedi, tarih boyunca... Mısırlı Kütahya’ya kadar asker çekti. Mehmed Ali Paşa Kütahya’ya kadar düzenli ordu kurdu, Osmanlı ordusu ile çarpıştı; Suriye’de yendi, Adana’da yendi, Kütahya’ya kadar ordusu ile geldi.

Kim kime? Müslüman müslümana...

Böyle olursa olmaz tabii. Muhabbet olmazsa, sevgi olmazsa, yardımlaşma olmazsa, olmaz.

Avrupa'daki medeniyetin inkişâfını, ilerlemesini inceleyen kültür alimleri, antropolog, sosyolog neyse, alimler diyorlar ki;

“Avrupa'daki medeniyetin parıldaması, inkişâfı, iş birliğinin neticesidir. Polonyalı Fransalıya, Fransalı Hollandalıya, Hollandalı İspanyalıya, İspanyalı İtalyalıya destek olarak, o müşterek medeniyeti öyle kurmuşlardır.”

Biz? Biz birbirimizi yemişiz.

Hatta Anadolu'da Anadolu beylikleri devri var. Hatta Osmanlı beyliği içinde Yıldırım Beyazıt ölür, dört tane şehzadesi birbirleri ile çarpışır. Hep böyle olmuştur. Biz bu sevgisizlikten, bu şuursuzluktan kaybediyoruz.

Adamların bir tane eroin mübtelası, esrar kaçakçısı, esrarkeş sahtekâr adamını biz hapsedtik diye İngiltere ayağa kalktı.

Ya bu bizim kanunlarımıza göre suç işledi, ne bağırup çağırıyorsun? Adamın adam mı? Matah bir şey mi ki böyle karşı çıkıyorsun?

İngiltere ayağa kalktı:

“—Vay, Türkler bizim vatandaşımızdan bir tanesini şöyle etti, böyle etti...”

Bizim Afganistan'da milyonlarımız gidiyor, gık demiyoruz.

Üzölmüyoruz bile! Lokmamız boğazımıza düğömlenmesi lazım, yutamayacak hâle gelivermemiz lazım. Bir milyon insan gitti, gık demiyoruz. Ne malımızdan, ne canımızdan, ne keyfimizden, ne sefamızdan, ne Arap kardeşimiz ne başkası...

Bak buraya geldiler, diyorlar ki;

“—Bunca sene petrol çıkar bizim ölkelerden, ne yaptık petrollerimizle memleketimiz için?”

“—Sağlık hizmetleri perişan; 50 bin kişiye bir doktor düşüyor.” diyor.

Bu kadar perişanlık olur mu?

“—Eğitim işlerimiz perişan.”

Parayı kazanan dört bin metrekarelik villa yaptırmaya kalkıyor kendisine...

Yanlış duymadınız: Küçük bir villa, bizim arkadaşlarımızdan bir tanesine “Yapar mısın bunun müteahhitliğini?” diye teklif etmişler. Tüccardan bir şahıs, kendisine dört bin metrekarelik villa yaptırıyor. Benimki burada 150 metrekare oldu mu lükse giriyor, bayağı büyük bir şey sayılıyor. 4 bin metre kare!

Ne olacak? Orada yaşayacak o, öbür taraftaki müslömanlar açlıktan ölecek, bir deri bir kemik... Az ilerisindeki müslömanlar açlıktan ölecek.

İşte o şoursuzluktan kaybettik, yoksa öyle olmazdı. Allah-u Teâlâ Hazretleri bize şuur ihsan eylesin...

c. Ümmetinden Bir Grup Dâimâ Mansur Olacak

Üçüncü hadîs-i şerîf:

Bu da aynı konuyu ifade eden bir başka hadîs-i şerîf. Bu da İbn-i Mâce'de...

Dikkat ederseniz bu konudaki hadis-i şerifler Buhârî'de geçti, Müslim'de geçti, Ebû Dâvud'da geçti, İbn-i Mâce'de geçti. Sıhah-ı Erbaa'da, yani altı sahih hadis kitabından dördünde geçti.

Burada da ifade şöyle:³

لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي مَنْصُورِينَ، لَا يَضُرُّهُمْ
خُذْلَانٌ مَنْ خَذَلَهُمْ، حَتَّى تَقُومَ السَّاعَةُ

(ه. حب. طب. عن قرعة بن إياس)

RE. 472/3 (*Lâ tezâlû tâifetün min ümmetî mansûrîne, lâ yedurruhum huzlânü men hazelehüm, hattâ teküme's-sâatü.*)

(*Lâ tezâlû tâifetün min ümmetî mansûrîne*)
“Benim ümmetinden bir grup tâife insan daima mansur olacak. Allah'ın nusretine mazhar olacak. Allah onları destekleyecek, yardıma mazhar galip olacaklar.”

³ İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.8, no:6; İbn-i Hibban, *Sahih*, c.I, s.261, no:61; Taberani, *Mu'cemü'l-Kebir*, c.XIX, s.27, no:55; Tayalisi, *Müsned*, c.I, s.145, no:1076; Ahmed ibn-i Hanbel, *Fadailü's-Sahabe*, c.II, s.903, no:1722; Ruyani, *Müsned*, c.III, s.77, no:929; İbn-i Esir, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.910; İbn-i Asakir, *Tarih-i Dimaşk*, c.I, s.306; İbnü'l-Ca'd, *Müsned*, c.I, s.166, no:1076; Hatib-i Bağdadi, *Şerefü Ashabi'l-Hadis*, c.I, s.48, no:38; Kurre ibn-i İyas RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.XII, s.166, no:34504; *Camiü'l-Ehadis*, c.XVI, s.123, no:16383.

(*Lâ yedurruhum huzlânü men hazelehüm*)

“Onları terk edenlerin, yardımsız bırakanların yardımsız bırakmaları onlara zarar vermeyecek.” İsterse hak yolda çalışsın çarpışsın, isterse destekçi olsun, isterse olmasın...

Diyoruz ki:

“—Para lazım, şunu yapacağız.” Diyoruz ki; “Para lazım, bunu yapacağız.”

Veriyor veya vermiyor. Demek ki onları etkilemeyecek. Yardım etse de etmese de öteki hak taife hak yolda yürüyecek.

Ne zamana kadar? (*Hattâ teküme’s-sâatü*) “Kıyamet kopuncaya kadar.”

Bu hadîs-i şerîfler böylece geçen haftaki sonuncu hadîs-i şerifle beraber dört tane hadis peş peşe geldi, bu konuyu bize anlatıyor.

Allah-u Teâlâ hazretlerinden candan dileğimiz, bizi bu hak yolda yürüyen tâifeden eylemesi... Ahir zamanın fitnelere, fesatlarına bulaştırıp bizi helâk eylememesi; yanlış yollara ayaklarımızı çamurlara batırıp da bizi bataklıklarda boğdurtmaması... Dileğimiz odur. Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi böyle doğru yolda yaşattığı gibi, evlatlarımızı, nesillerimizi, zürriyetlerimizi de sevdiği, razı olduğu kullardan eylesin... Onları bizim arkamızdan şaşırtmasın...

d. Akşam ve Sabah Namazının Geciktirilmesi

Geliyoruz dördüncü hadîs-i şerife... Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

لَا تَزَالُ أُمَّتِي فِي مُسْكَةٍ مِنْ دِينِهَا، مَا لَمْ يَنْتَظِرُوا
بِالْمَغْرِبِ إِشْتِبَاكَ النُّجُومِ، مُضَاهَاةَ الْيَهُودِ؛ وَمَا
لَمْ يُؤَخِّرُوا الْفَجْرَ إِلَى إِمْحَاقِ النُّجُومِ، مُضَاهَاةَ
النَّصْرَانِيَّةِ؛ وَمَا لَمْ يَكْلُوا الْجَنَائِزَ إِلَى أَهْلِهَا

(ض. عن الصنابح بن العسر)

RE. 472/4 (*Lâ tezâlû ümmetî fî müsketin min dînihâ, mâ lem yentazırû bi'l-mağrîbi iştibâke'n-nücûmi, mudâhâte'l-yehûdi; ve mâ lem yuahhiru'l-fecre ilâ immihâki'n-nücûmi, mudâhâte'n-nasrâniyyeti; ve mâ lem yekilû'l-cenâize ilâ ehlihâ.*)

(*Lâ tezâlû ümmetî fî müsketin min dînihâ*) “Benim ümmetim daima dininde basiret ve uyanıklık üzere olur, şu kusurlar kendisinde görülmedikçe...”

O kusurlar nedir?

1. (*Mâ lem yentezırû bi'l-mağrîbi iştibâke'n-nücûmi*) “Akşam namazını tehir edip de yıldızlar birbirlerine karışınca kadar geç vakte bırakmadıkça; (*mudâhâte'l-yehûdi*) yahudilere benzeyerek...”

⁴ Taberani, *Mu'cemü'l-Kebir*, c.VIII, s.80, no:7418; Heysemi, *Mecmaü'z-Zevaid*, c.II, s.56, no:1738; İbn-i Hacer, *el-İsabe*, c.VII, s.306, no:10355; Sanâbih ibn-i A'ser RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.VII, s.390, no:19440; *Camiü'l-Ehadis*, c.XVI, s.115, no:16361.

2. (*Ve mâ lemyuahhiru'l-fecre*) “Sabah namazını tehir etmedikçe, (*ilâ immihâki'n-nücûmi*) yıldızlar tamamen gidip de hiç ortada bir şey kalmayıp, güneşin doğma zamanı gelinceye kadar tehir etmedikçe; (*mudâhâte'n-nasrâniyyeti*) ve bu da hıristiyanlara benzeyerek... Onları takliden böyle yapmadıkça...”

3. (*Ve mâ lem yekilü'l-cenâize ilâ ehlihâ*) “Cenazelerisadecesahiplerinebırakmadıkça...”

Muhterem kardeşlerim!

Burada üç tane kusur zikredilmiş oldu. Bu kusurların iyi şeyler olmadığını, yapılmaması gerektiğini bu hadîs-i şerîften çıkartıyoruz.

Bu üç kusurdan bir tanesi, akşam namazının tehiridir. Akşamı evvel vaktinde çarçabuk kılmak lazım!

“—Akşamın vakti deve katarının geçişi kadar çarçabuk geçiverir.” derlerdi dedelerimiz, büyüklerimiz.

Hemen evvel vaktinde, ezan okunur okunmaz, çarçabuk kılıvermek lazım! Artık öyle yıldızların çıkıp çoğalıp birbirlerine karıştığı geç vakte tehir edip, vaktini tehlikeye sokmak neyin alâmeti oluyor?

İbadette gevşekliğin alâmeti oluyor.

Peygamber SAS Efendimiz hadîs-i şerîflerinde, en faziletli amellerden birinin namazları evvel vaktinde kılmak olduğunu söyledi. Okunur okunmaz kılmak...

Bazı insanlar tanırım; ezan okunur, giderim, bakarım, hemen namaz kılmış. Hemen evvel vaktinde, müezzin minareden inerken, o *Allahu ekber* deyip namaza duruyor. Kadın mesela... İyi, evvel vaktinde kılıyor, tehir etmiyor.

Bir de sabah namazında, demek ki hıristiyanlar ibadetlerini güneşin doğuşu vaktine, geç vakte tehir ediyorlarmış. Müslümanlar öyle yapmayacak.

Bizim mezhebimize göre sabah namazının kılınma vakti nedir? Namazı aşağı yukarı yarım saat-yirmi beş dakika kalıncaya kadar kılarınsın. Kıldıktan sonra bir hatası anlaşılırsa, cemaatle onu düzeltip yeniden kılma imkânı olacak kadar bir zamanda kılması icap ediyor. O zaman kaldıktan sonra da yine el-hamdü lillâh, biraz da güneşin doğması daha o sırada olmuyor. Denizde bile olsa insan güneşin doğduğu yere baktığı zaman, o bizim takvimlerde yazılan saatte güneş oradan kaşını kaldırmıyor daha, vakti güzel ayarlamış. Bu işleri umumîyetle rahmetli Profesör Fatin Gökmen, Fatin Hoca yapmıştır, ibadetler tehlikeye girmesin diye. Siz de “Artık üç beş dakika kaldı, aman kılmayayım.” demeyin, kılıverin. Orada biraz ihtiyat payı vardır. Güneşin doğma zamanında kerahat vaktidir tabii, artık o zaman namaz kılınmıyor.

Biz hristiyanlara benzemeyeceğiz, yahudilere benzemeyeceğiz. İbadetimize düşkün olacağız. Her ibadeti evvel vaktinde yapacağız, onların huylarına kendimizi takmayacağız.

Bir de sonuncu kusur bu hadîs-i şerîfte zikredilen: Cenazeleri ehline bırakmak...

Cenazenin sahibi kim?

Falanca. Tamam, onlar işte defnetsinler, kefenlesinler, tabutu alsınlar, götürsünler, gömsünler. Hiç kimse yanaşmıyor.

Neden? Sevgi yok, muhabbet yok, yardımlaşma duygusu yok. Bu kötü bir şey.

Herkesin müslümanın cenazesine yardımcı olmaya çalışması lazım. Cenaze namazı kılmak farz-ı kifâyedir. Bir grup insan kılmazsa ötekilerinden düşüyor. Kılmazsa herkes mes'ul oluyor. Onun için o vazifeyi yapmaya herkesin koşması lazım.

Cenazeye tâbi olup yürümenin sevabı var, namazını kılmanın sevabı var, hüsn-ü şehadet etmenin sevabı var, defnetmenin sevabı var. Müslümanın müslüman üzerindeki haklarından birisidir, o cenazenin geride kalan müslümanlar üzerinde hakkıdır; kendisini güzelce âhirete uğurlamaları lazım geliyor. Bunu da tabii ahâli hiç yanaşmayıp da evin kendi ehline bırakırsa, demek ki müslümanlar arasında dayanışma kalmamış, sevgi kalmamış. Kimse kimse için biraz rahatını terk edip de fedakârlığa katlanmıyor. Tabii bu, işlerin bozulmasına alâmet olmuş oluyor.

Allah-u Teâlâ Hazretleri aramızdaki muhabbeti tam eylesin... Birbirimize her bakımdan, her yönden, dünyada, ahirette hayırlı olmayı, faideli olmayı nasib eylesin...

Muhterem kardeşlerim! Bir de hatırıma geldi ki; “—Kör ölünce kömür gözlü olur.” derler. Bir de bizim o taraflarda bir söz vardır;

“—Ya öl de bilem kıymetini, ya git de bilem...” derler.

İnsanların kıymeti öldüğü zaman biliniyor. Ben buna çok şaşıyorum. Ya hayatta iken bilsene! Ne diye... Öldükten sonra eline geçmez, elinden kaçtı bir kere. Kaçtıktan sonra kıymetini biliyoruz. Birbirimizin kıymetini bilelim! Bir müslümanın içindeki imandan dolayı kıymetine paha biçmek mümkün değildir.

Birbirimizi hoş tutalım. İşi ölümden sonra, “Ah vah!” demeye bırakmayalım. Birbirimizin kadrini kıymetini bilelim!

e. Allah’ın Gazabı ve Lâ ilâhe illa’llâh Sözü

Beşinci hadîs-i şerîf...

Bu hadîs-i şerîfi İbnü’n-Neccâr Zeyd ibn-i Erkam RA’dan rivayet etmiş. Burada konu değişti, Peygamber SAS başka bir konuya geçiyor, başka bir şey buyuruyor.

Konunun değişmesi neden? Alfabetik sırayla geldi. Hadîs-i şerîfler konularına göre tertip edilmiyor, bu kitabın özelliği o. Şimdi başka bir konu geldi, karşımıza alfabe sırasından başka bir hadis geldiği için.

Bu hadîs-i şerîfi çok dikkatle dinleyin!

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

لَا تَزَالُ لِإِلَهِ إِلَّا اللَّهُ، تَحْجُبُ غَضَبَ الرَّبِّ عَنِ
النَّاسِ، مَا لَمْ يُبَالُوا مَا ذَهَبَ مِنْ دِينِهِمْ، إِذَا
صَلَحَتْ لَهُمْ دُنْيَاهُمْ؛ فَإِذَا قَالُوا هَا قِيلَ: كَذَبْتُمْ،
لَسْتُمْ مِنْ أَهْلِهَا

(ابن النجار عن زيد بن أرقم)

RE. 472/6 (*Lâ tezâlû lâ ilâhe illa'llâh, tahcübü gadabe'r-rabbü ani'n-nâs, mâ lem yubâlû mâ zehebe min dînihim, izâ salühat lehüm dünyâhü; feizâ kâlûhâ, kile: Kezebtüm, lestüm min ehlihâ*) Sadaka rasûlü'llâh...

Bu da bir tehditli hadis-i şerif. Rasûlüllah Efendimiz kötü bir durumu haber veriyor bize, buyuruyor ki:

(*Lâ tezâlû lâ ilâhe illa'llâh, tahcübü gadabe'r-rabbü ani'n-nâs*) “*Lâ ilâhe illa'llâh* sözü Allah’ın gazabını insanlardan engeller, Allah’ın gazabı insanlara gelmez. Allah’ın gazabından insanları *Lâ ilâhe illa'llâh* sözü korur.”

Ne zamana kadar?.. (*Mâ lem yubâlû mâ zehebe min dînihim, izâ saluhet lehüm dünyahüm*) “Dünyalıkları tıklar tıklar yerindeyken, dininin gitmiş olmasına, eksilmiş olmasına üzülmedikleri zamana kadar.”

“—Sabahtan beri hiç yüzün gülmüyor, ne var yani Karadeniz’de gemilerin mi battı?”

⁵ *Kenzü'l-Ummâl*, c.1, s.81, no:222; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.126, no:16392.

Tabii batsa insan çok üzülür. Arabası bir kaza yapsa çok üzülür. Malına bir telefât gelse çok üzülür. Mahsulüne bir âfet gelse, dolu yağdı, şöyle oldu böyle kaldı, insan çok üzülür. Dünyalık bir şey üzüntüye sebep olur. Cebinden bin lirasını çaldırsa, alışverişte fazla bir para vermiş olsa;

“—Ya ben sabahleyin bu parayı bu cebime koymuştum. Nerede bu para? Hay Allah, yok!”

“—Hay Allah! Abdest aldığım yerde ne güzel saatim vardı, çok da güzeldi, dakikti, kıymetliydi de, Omega’ydı da... Hay Allah, gittim yerinde yok!”

Üzülür insan, değil mi? Bir şey kaybolduğu zaman üzülür. Tamam, bu normal. Buna bir şey demiyoruz, Peygamber Efendimiz de bir şey demiyor. Ama hadîs-i şerîfte bir mukayese yapıyor, insanın bildiği şeyden bilmediği şeye intikal etmesini sağlamak için...

Dünyalıktan elden bir şey kaçtığı, kaybolduğu zaman üzülüyor; ama dünyalığı yerinde, dinden bir şey kayboluyorsa, zayi oluyorsa; dini elden gidiyorsa aldırıyor o zaman... Nasıl olsa saat kolunda, para cebinde, işi çalışıyor, Karadeniz’de gemileri de batmamış, fabrikadan gelirât da geliyor, her şey tamam. Bankalardan faizler tomar tomar, altında otomobil... Dünyalığı yerinde.

Ama âhiret?

Âhiret harap... Sabah namazına kalkmamış, Cuma’ya gelmemiş, zekâtını vermemiş, hanımı açık saçık, evde menhiyât, içki kumar, şunu bunu oluyor, aldırıyor farz edelim.

Dünyalığından bir şey gittiği zaman herkes üzülür, tamam. Dünyalığı yerinde olup da âhiretinden bir şey gittiğinde üzülüyorsa bir insan, o zaman onun *Lâ ilâhe illa'llah* demesi onu Allah'ın gazabından kurtarmaz.

“—*Lâ ilâhe illa'llah* diyorum yâ Rabbi!”

“—Haa, seni kepaze seni! Paran yerinde olduğu zaman, işin tıklarında olduğu zaman bak hiç aldırıyor musun?”

O zaman ceza gelir. O zaman Allah'ın gazabı gelir.

Allah'ın gazabını ne tutuyor?

Lâ ilâhe illa'llah demesi tutuyor, bir.

İkincisi; insan dininden bir şey gittiği zaman üzülecek. Samimi müslüman olacak. “Hay Allah! Bugün yine *İşrak* vaktine kalamadım. Acele bir şey oldu da, uyuyakalmışım da, uykum azdı da veyahut şöyle oldu da...” “Hay Allah! Dün akşam tesbih vazifelerimi misafirlik dolayısıyla, seyahatten geç geldiğim için, arabadan yorgun indiğim için işte yapamadım da...” “Hay Allah! Şu arkadaşımı ziyaret edecektim, olmadı da...”

Haa tamam, yapamadığı iyiliklerden, ibadetlerden üzülüyorsa bir şey yok.

Ama ibadetlerden, hayırlardan, sevaplardan kaçana hiç aldırılmayıp dünyalığı tıklarında olduğu zaman keyfi yerinde gidiyorsa, ona Allah'ın gazabı gelir; *Lâ ilâhe illa'llah* sözü onu engellemez.

Biraz dolanarak anlattım ama, herhalde anladınız.

Aslında *Lâ ilâhe illa'llâh* sözü Allah'ın gazabından bizi koruyor kardeşlerim! Bir bunu bilelim. *Lâ ilâhe illa'llâh*, *Lâ ilâhe illa'llâh*, *Lâ ilâhe illa'llâh*, bu söz bizi Allah'ın gazabına karşı koruyor. Allah bize o söz hürmetine gazap etmiyor, bizi bağıslıyor.

O söz kıymetli bir söz. Mânevî tesiri olan bir söz. O sözün birtakım hususiyetleri, esrarı vardır. Esrarengiz bir sözdür. O sözün o esrarından, fevâidinden, o hasâisinden insan istifade eder. İstifade şartı neymiş? Dünyalığı elden gittiği zaman üzüldüğü gibi, ahireti elden gittiği zaman da üzüntüsü olacak. Samimi müslüman olacak. Ahiretinden zarara uğrayacak bir durum olduğu zaman üzülecek. Sahtekâr olmayacak, o şartla. Samimi müslüman olmak şartıyla lâ ilâhe illallah sözü çok faydalıdır.

Olmuş bir hadise anlatayım:

Lâ ilâhe illa'llâh sözünün özelliklerini başka türlü anlatamıyorum da, onun için bu fıkrayı söylemem lazım!

Bir mühendis kardeşim var. Almanya'yı gördü, Amerika'yı gördü. Kafası müsbet, çok zeki bir insan, süper bir zekâ, dehâ, öyle bir insan... O anlatıyor. Kendisi güçlü kuvvetli, pazusu yerinde, pehlivan...

“—Hacca gittim. Cebelü'r-Rahme'ye çıktım.” diyor.

Hacda *Cebelü'r-Rahme*, Peygamber Efendimiz'in veda hutbesi okuduğu yer olduğu için, herkesin çok hücum ettiği bir yer, çok kalabalık bir yer. Tarifsiz kalabalık bir yer.

Ben bir keresinde, bizim çoluk çocuğu bir tarafa bıraktım da Cebelü’r-Rahme’ye doğru giden caddelerden o tarafa doğru bir yanaşayım dedim. Rahmetli Hocamız, “Gitmeyin!” demişti ama ben bir yanaşayım, şu mübarek yeri bir göreyim, o işte bulunayım diye... Yanaştım sıkıştı, yanaştım sıkıştı, yanaştım sıkıştı... Cadde genişti, serbestti. Yürüdükçe sıkıştım. Daha *Cebelü’r-Rahme* gözümün önünde uzakta, buradan Fatih camisi gibi görünüyor; daha uzakta, yakınında bile değilim. Nihayet yolda bir kalabalık geldi, bir oradan bir oradan, kaburgalarım ezilecekti.

“—Haa, Hocamın sözünü dinleyeyim!” dedim, döndüm geldim. Sıkışmadan aklım başıma gelmedi de, sıkıştıktan sonra döndüm. Çok kalabalık oluyor.

Bu arkadaş, caddede filan değil, Cebelü’r-Rahme’ye gitmiş, ta Cebelü’r-Rahme’ye çıkmış. Pehlivan kendisi, güçlü kuvvetli insan. Cebelü’r-Rahme’ye çıkmış. İyi, güzel!

“—Fakat pehlivanlık para etmiyor. Orada kuvvet para etmiyor.

Dört yandan bir sıkıştım...” diyor.

Bir yandan sıkışsan bu tarafa gidersin, öbür yandan itseler bu tarafa gidersin. “Dört bir yandan sıkıştım, cenderenin içinde limon sıkılır gibi sıkılmaya başladım. Kaburgalarım çatırdamaya başladı.” diyor.

Demiş ki:

“—Herhalde benim ölümüm burada olacak.”

Çünkü kaburgalar başladı çatırdamaya, biraz sonra nefes de alamayacak, ondan sonra ölecek. Aklına öyle gelmiş.

“—Dur bari, *Lâ ilâhe illa'llâh...* diyerek öleyim!” demiş.

“—*Lâ ilâhe illa'llâh... Lâ ilâhe illa'llâh... Lâ ilâhe illa'llâh...*” demeye başlamış. Can havliyle, ne hızla, nasıl söylediye...

“—Esrarengiz bir şey oldu... Ne olduğunu anlayamadım; kendimi rahat bir halde buldum.” diyor.

Lâ ilâhe illa'llâh böyledir, onu anlatmak için söylüyorum.

Nasıl olduğu belli olmaz, kuvvetinin nereden geldiği belli olmaz. Çok hassaları olan, çok kıymetli bir sözdür. Bu söz insanın mahfuz kalmasına sebep olur, kurtulmasına sebep olur, her belayı def edici bir özelliği vardır. Kılıç gibidir. Çekersin *Lâ ilâhe illa'llâh* kılıcını, gider kafaları öte tarafa... Öyle bir şeydir...

Ne zaman? Samimi olduğun müddetçe. Samimiyetsiz oldun mu, Allah'ın gazabından *Lâ ilâhe illa'llâh* demekle kurtulamazsın.

Onun için neye dikkat edeceğiz? Ahiretimize zarar verecek bir şeyin olmasından sakınacağız.

Eskiden arkadaşlarıma söylüyordum. Bursa’da bir arkadaşımızın evine gitmiştik, ilk önce orada görmüştük. Biz söyledik söyledik, her tarafa yayıldı. O zamanlar pek öyle görülen bir şey değildi:

“—Bugün Allah için ne yaptın?” Yirmi sene önce, öyle bir levha vardı:

“—Bugün Allah için ne yaptın?”

Mehmed Zahid Kotku Hocamız’la Bursa’da bir arkadaşın evinde öyle görmüştük. Söyledik, herkesin şimdi “Bugün Allah için ne yaptın?” diye bir levha evinde bulunuyor, kendisini muhasebe etsin diye.

Ben bir de diyorum ki: Sabahleyin kalktığınız zaman görebileceğiniz bir yere, yatağınızın karşısına bir levha daha asın:

“—Bugün Allah için ne yapacaksınız?”

Bir de o lazım. Sabahtan bir düşünün. Bugün Allah için ne yapacaksınız bakalım? Düşün bakalım. Bir de akşamleyin, bugün Allah için ne yaptın? Düşün bakalım. Gününü nasıl geçirdin? Ne hayırlı işleri yaptın? Akşam onun muhasebesini yap.

Sabahleyin de “Bugün Allah için ne yapacağım? Şu hayırlı işi yapayım, şu hayırlı işi yapayım, şu hayırlı işi yapayım, şu hayırlı işi yapayım...” Niyet et, öyle çık. Planla, sabahleyin öyle çık. Eğer ahiretimizi kazanmak için gayret

sarf etmezsek, ahiretimizin harap olmasına aldırılmazsak, o zaman lâ ilâhe illallah sözü Allah'ın gazabının gelmesini kesmez. Allah'ın gazabı gelir, insan belâsını bulur.

Bir kardeşimizin durumunu anlatayım. Zengin bir kardeşimiz anlattı:

“—Allah beni hasta etti. İyi ki hasta etmiş.” diyor. “İyi ki hasta olmuşum. Gözüm açıldı, dünyayı anladım. Ölümle burun buruna geldim, hayatın mânâsını anladım. Ölmeden evvel salih ameller işlemek lazım geldiğine kâni oldum. İyi ki hasta olmuşum. Etrafımda tanıdıklarım da iyilik yapmasını tavsiye ediyorum.” diyor. Kendisi fabrikatör, zengin insan.

Bir arkadaşına tavsiye etmiş. Hiç öteki fabrikatörün öyle hayır yapacak hâli yok. Milyonları var, belki milyarları var adamın, hayra hiç yanaşmıyor, hiç!

“—Yahu, ölmeden evvel hayır yap!” demiş.

Kendisi duydu ya o hissi içinde; insan hiç hayır yapmadan ölüverse “Vah tuh!” filan fayda etmeyecek. Ölüp gidecek, miras kalacak. Çoluktan, çocuktan, hanımdan, şundan bundan medet umacak artık; “Acaba benim nâmıma hayır yaparlar mı?” diye. “Hayattayken kendin yap...”

O öyle söylemiş ötekisine, ötekisi hiç aldırmamış.

Zengin ya adam... Öyle zenginler var ki muhterem kardeşlerim, paralarını alıyorlar yanlarına, Türkiye’de bizim burada, Amerika’da değil Türkiye’de, paralarını yanlarına alıyorlar,

özel uçakla Kenya’da arslan avına gidiyorlar. Para var ya, kim karışabilir?

“—İstediğim yerde, nasıl istersem öyle harcarım!” diyor, eline av malzemesini tüfekleri alıyor, özel uçağa biniyor, ‘vıztt’ Kenya’da, bilmem nerede arslan avlayacak.

Ya burada tilki avla! Bizim bu Sakarya tepelerine çık, Uludağ’a çık, başka yere çık, Türkiye’de avlan... Avrupa’dan Türkiye’ye avlanmaya geliyorlar ama şuursuzluk.

Bu adam da, bu “Hayır yap!” dedikleri halde yapmayan adam da bir gün ne yapmış?

Cebine paraları doldurmuş, Bulgaristan’da keyif yapmaya gidecek. Bulgaristan’da, komünist ülke, her türlü şey ucuz. Avrupa gibi pahalı değil. Her türlü melânet ucuz, nispeten ucuz. Kadın var, içki var, kumar var, şunu var, bunu var. Paraları doldurmuş. Yalnız gitse tadı olmayacak, bir fabrikatör arkadaşını daha yanına almış. Paraları ceplerine almışlar, Bulgaristan’da felekten kâim almaya gidiyorlar.

Gidiyorlar ama Allah CC, razı gelmemiş; yolda bir kaza oluyor, bu asıl hayır yapmayan adam ölüyor. Adını söylemiyoruz, gıybet olmaz, ölüyor gidiyor. Trafik kazasında ölmüş gitmiş. Ötekisi de yaralı dönmüş. Asıl suçlu berikisi olduğu için Allah onun canını almış:

“—Yeter artık yaptığın edepsizlikler! Gel bakalım da şunların bir hesabını ver!” diye.

Ötekisi geriye kalmış.

Muhterem kardeşlerim!

Bizim de kusurlarımız az değildir, bizim de nice kusurlarımız vardır. Rabbimiz afv u mağfiret eylesin. Dilerse kahreder. Kahrının yumruğu insanın tepesine indi mi, insanın beyni parça parça dağılır! Mekrinden, hilesinden, gazabından, azabından kimse kendisini emniyette hissedemez. Onun için titremesi lazım, kendine dönmesi lazım, aklını başına alması lazım!

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi samimi, has müslümanlardan eylesin... Yolunda dâim, zikrinde kâim eylesin... Kendi yolunu sevdirdin, ibadetlerini sevdirdin... Kendi kulluğunu güzel yapmaya bize şevk versin. Tevfîkini refîk eylesin... Hayırlı bir ömür geçirip, sâlih ameller işleyip, arkamızdan hayrât u hasenât bırakıp Rabbimizin huzuruna yüzü ak, alnı açık, sevdiği razı olduğu, makbul kul olarak varmayı nasib eylesin...

Fâtiha-i şerîfe mea'l-esmele.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

10.1986 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

